

Op bezoek bij Raymond Timmer- en Aannemers- bedrijf

De geur van geschaafd hout dringt zich plezierig aan mij op als ik over de drempel stap bij **Timmer- en Aannemersbedrijf Raymond B.V.** in Westpoort. Ik heb een afspraak met de eigenaars en oprichters **Raymond en Monique Hays**.

We hebben een gesprek over hoe zij de zaak zijn gestart en wat daar allemaal bij kwam kijken. Hun bedrijf werkt veel voor **Stadsherstel**, want Raymond en zijn mensen zijn specialisten in het restaureren van monumenten.

Volgend jaar bestaat het eigen bedrijf alweer 15 jaar. Alsof het nooit anders is geweest. Maar vanzelf gaat zoiets natuurlijk niet. Ooit begon hij als leerling timmerman bij een baas en groeide de liefde voor het vak. Werde allround timmerman, gespecialiseerd in renovatie en restauratie van monumenten en werkte in die jaren al veel voor Stadsherstel. Hij kent de panden dan ook goed. “Zo’n beslissing om voor jezelf te gaan beginnen groeit langzaam”, zegt hij. Toen hij 35 jaar was besloten hij en Monique dat de tijd was gekomen om het risico te nemen en hun eigen bedrijf Raymond Timmerbedrijf (inmiddels uitgegroeid tot Timmer- en Aannemersbedrijf) te starten. Ze hadden er goed over nagedacht. Tot in de details, van werkplaats tot logo.

Prinsengracht 206
huidige situatie

Voor restauratie

Stadsherstel Amsterdam

Raymond kreeg een lening van de bank voor de werkplaats, een busje en wat beginkapitaal om de eerste rekeningen te kunnen betalen. Tegelijkertijd ging hij terug naar school om zijn aannemerspapieren te halen. Monique, in die tijd met een eigen baan als tandartsassistente, deed ’s avonds, soms ’s nachts, en in het weekend de boekhouding erbij. “Niet makkelijk”, zegt zij, “wel een uitdaging!”

“Groeien ging vanzelf”, zegt Raymond. Vanuit de werkplaats klinkt een geluid dat voor een leek doet denken aan de boor van een tandarts. Het blijkt de volautomatisch computergestuurde schaafmachine te zijn. Want in de loop der jaren zijn de goede tweedehandsmachines waarmee hij startte, vervangen door de meest moderne, nieuwe apparatuur. “Mooie machines of niet, je doet natuurlijk niets zonder vakmensen. Alle houten materialen worden in de werkplaats voorbereid. En daar komt veel handwerk bij kijken.”

“Eigenlijk wou ik gewoon blijven timmeren”

Raymond is een officieel leerbedrijf. Vroeger leerde je als timmerman het restauratievak in de praktijk. Tegenwoordig bestaat er een restauratieopleiding. De deelnemers hieraan lopen stage bij een officieel leerbedrijf als dat van Raymond. “De leerlingen willen altijd blijven”, zegt Monique. Hun zoon, nu 21 jaar, is ook leerling in het bedrijf. Of hij zijn vader moet opvolgen? “Dat zou kunnen”, zegt Raymond. “Hij heeft wel de ambitie, maar is nu nog te jong. Een eigen bedrijf leiden is toch iets heel anders. Ik ben ook niet echt een baas, hoor. Je moet het met elkaar doen. Mijn werk is mijn hobby en eigenlijk wou ik gewoon blijven

timmeren. Nu ben ik ook een vraagbaak voor het personeel.

Maar ik doe de nooddienst meestal zelf. Dat houdt in dat je oproepbaar bent, dag en nacht, als er een noodgeval wordt gemeld. Een tijdje terug was ik in pak op weg naar een bouwvergadering toen ik een noodgeval doorkreeg. Het ging om betonstorten. Tja, in pak of niet, dan ga ik dat toch even doen. Of toen het dak van de schuilkerk op het Begijnhof in de fik was gevlogen. De nieuwe kap is hier in de werkplaats gemaakt, maar op dat moment moest de kerk wel direct worden afgedekt. Midden in de nacht zijn we er met zijn allen heen gegaan.”

Een project waar hij echt trots op is, is het pand op de hoek van de Prinsengracht en de Rozenstraat, een pand van Stadsherstel. “Prinsengracht 206”, zegt hij razendsnel. Raymond kent zo’n beetje alle adressen waar zijn mensen een tijdje hebben gewerkt en dat wat er is gedaan uit zijn hoofd. →

→ “Aan de buitenkant kun je het niet zien, maar de hele pui is vernieuwd. Het lijkt op hout maar het is staal. De pui van het pand stond op instorten. De voorgevel vertoonde een knik.” Uit onderzoek werd duidelijk dat de fundering totaal geen draagvermogen meer had. Er moest een nieuwe komen. Hoewel tijdens de restauratie is geprobeerd de monumentale elementen te behouden, bleek het onvermijdelijk een deel van de rond 1900 gebouwde winkelkast en de gehele onderpui te vernieuwen. “We hebben de oude pui eruit gehaald en in de werkplaats een nieuwe gemaakt en die er weer ingezet. Echt een hele klus”, zegt Raymond zichtbaar trots. Momenteel is de firma bezig met de woningrenovatie van Nieuwe Keizersgracht 39 en in de Herenstraat 39, met het opknappen van de badkamer, keuken en toilet en het storten van een geluidsisolerende vloer. Het werk aan Amstel 268, waar onder andere een indelingswijziging is gerealiseerd, is net af.

“Je kunt maar van één bord eten”

Tegen een wand staat een hele rij vrolijke foto's van kinderen en volwassenen in Disneyland Parijs. De kinderen staan op de foto met Mickey Mouse of Donald Duck en hebben, zo te zien, veel plezier. “Er zaten ook bedankbriefjes bij de foto's”, zegt Monique. Elk jaar en soms tweemaal per jaar gaan gehandicapten, meestal kinderen, via de Stichting WGN op reis naar Disneyland Parijs. Raymond en Monique vinden het belangrijk om die stichting te steunen, en dat doen ze al jaren, om op die manier gehandicapten een fijne tijd te bezorgen. Ze geven liever geld aan dit soort goede doelen dan aan advertenties en dergelijke. “Want je kunt maar van één bord eten”, zegt hij. Hij bedoelt daarmee dat Monique en hij niet méér nodig hebben dan genoeg.

Ernest Annyas

Ze adverteren vrijwel niet. “Niet nodig.” Of hij dan geen last heeft van de recessie? Nee, daar heeft hij geen last van. Zijn bedrijf is niet afhankelijk van de min of meer drooggevallen nieuwbouwprojecten. “Natuurlijk doen we ook nieuwbouw, zoals een uitbouw, een dakkapel, een nieuwe keuken plaatsen, of grotere projecten”, maar het grootste gedeelte van de opdrachten beweegt zich op het terrein van renovatie en restauratie van monumenten. Dat is 90% van het werk. Tussendoor gaat de telefoon vaak. Het lijkt inderdaad goed druk. Twee telefoons tegelijk, een fax en smsjes. Monique gaat morgen met vakantie en er is nog genoeg te doen voordat het zo ver is.

Ernest Annyas

“Busje 5 en busje 6 komen eraan”

Raymond BV heeft een verscheidenheid aan opdrachtgevers, zodat het bedrijf niet te afhankelijk is van één van hen, maar Stadsherstel is wel een grote klant. En dat dus al bijna 15 jaar. Ook werken ze veel voor de Stichting Begijnhof en zo kwam ondergetekende voor de eerste keer met het bedrijf in aanraking. Om een touw van een schuifraam te vervangen. Ze waren samen. De oudste, duidelijk ervaren, kon het allemaal al, legde de jongste uit hoe het moest en liet hem ‘on the job’ leren. Heel geruststellend. Ook fijn: eventuele rommel vegen ze op of nemen ze mee.

Is er veel veranderd in al die jaren? “Ja vooral in kwaliteit en veiligheid.” Voor beide, respectievelijk ISO en VCA, is het bedrijf gecertificeerd. “Opdrachtgevers vinden het ook echt belangrijk dat je gecertificeerd bent en het onderscheidt je van de rest”, zegt Raymond. “Ook geven die regels veel structuur aan je eigen bedrijf, omdat je bepaalde stappen moet zetten om te voldoen aan de certificeringseisen”.

Dus er ligt nog een mooie toekomst voor het bedrijf in het verschiet? Voorlopig gaan ze nog een tijdje door. Het gaat goed. De leerlingen willen niet weg. Ze hebben alles al geleerd en willen nu zelfstandig werken. Dat betekent ook zelfstandig op pad met een ‘eigen’ busje.

“Dus”, zegt Raymond, “busje 5 en busje 6 komen eraan!”

Als ik afscheid neem, loop ik nog even binnen bij de prachtige werkplaats. Een van de medewerkers is bezig met een houten kozijn. Hand- en precisiewerk. Dat is duidelijk. Ik snuif de geur van pas geschaafd hout nog een keer op. Ja, zo moet een timmerbedrijf ruiken.

Monique Hollenkamp

Ernest Annyas